

[Højland.]

beskatning bortfalder, hvis hun har biindtægter, f. eks. ved aftenarbejde eller offentlige hverv, på over 2.400 kr. årligt; så overgår beløbet til mandens indkomstberegning. Centrum-demokraterne foreslår, at beløbet 12.000 kr. ændres til mindst 22.000 kr., pristalsreguleret, og samtidig ønsker vi 2.400 kr.s bestemmelsen ophævet.

Det skal lige pointeres, at vi ønsker betegnelsen „medarbejdende hustru“ ændret til „medarbejdende ægtefælle“, idet der jo udmærket godt kan være det omvendte ejerskab og medarbejderforhold.

Det konservative folkepartis tanker om en deling af ægtefællernes indkomst i forhold til indtjeningsmulighederne ved arbejde i tilsvarende, fremmed virksomhed har jeg megen sympati for, men vor gruppe tvivler på, at der kan skaffes folketingsflertal herfor, hvorfor vi holder os til vort eget forslag om et fast vurderingsbeløb. Dog er vi meget villige til i udvalg at drøfte alternative forslag.

Denne debat giver mig anledning til at fremføre betragtninger om andre love og bestemmelser, der virker diskriminerende mod små næringsdrivende. F. eks. er der ingen adgang for selvstændige til at blive medlemmer af ATP, selv om de måtte ønske dette. Denne misere bør rettes. Det kan på ingen måde virke forringende på ATPs økonomi, tværtimod.

Dagpengereformen, hvis sociale værdi for lønmodtagerne sikkert ingen kan betvivle, virker med sin 5 ugers arbejdsgiverperiode meget hård og urimelig mod den mindre arbejdsgiver, for hvem det er blevet et risikofyldt forehavende at beskæftige folk. Det var værd at overveje, om ikke denne risiko burde fjernes ved at indføre et fast procentbeløb af arbejdslønnen indbetalt i forbindelse med ATP eller kildeskat; det kan aldrig blive så højt et bidrag som de 3½ pct., den anviste forsikringsordning indebærer.

Selvstændige kan godt komme under sygesikringen fra sygdoms påbegyndelse, hvis de indbetaler et kontingent herfor, men for

den næringsdrivende, der er over 50 år, gives ingen pardon. Han er udelukket fra at kunne optages. Denne spærreklausul bør ophæves.

Det største dilemma for den mindre næringsdrivende er nok økonomien. Med de senere års forringede lånemuligheder sammen med diskontoens himmelflugt, stigende driftsudgifter, stadig højere lønninger og materialepriser forringes den nødvendige likviditet. Han har svært ved at skaffe den fornødne driftskapital, og det er jo sådan, at de, der har lettest adgang til at låne, er dem, der har mindst brug herfor. For den lille selvstændige, der ikke besidder fast ejendom, er der praktisk talt ingen lånemuligheder.

Som om der ikke allerede var læsset tilstrækkeligt med byrder på de mindre næringsdrivendes skuldre, omgås man i nogle politiske kredse med planer om nye byrder, der kan væltes over på virksomhederne. Jeg tænker her på socialdemokratiets idé om lønskat, der især vil blive mærkbar for mindre og løntunge virksomheder og igen vil stille krav om øget driftskapital for disse.

Og så er der ØD-spøgelset, som man skulle tro for lang tid var manet i jorden efter vælgernes afvisning heraf, men det er såmænd allerede halet frem igen. Dette fantasifoster af en gigantfond, der gerne optager 400.000 kr.-direktøren og departementschefen som parthavere, gør den lille grønthandler eller blikkenslagermester helt til grin. Han skal bare spytte i kassen. Sådanne tanker er helt horribel forskelsbehandling i social henseende; efter min mening er det opstået som hjernespind hos nogle teoretikere, der enten gerne ser de små virksomheder kvalt eller også er totalt blottet for forståelse af disses fortrædeligheder.

Igennem tiden har forløjet propaganda og fortielse om de virkelige forhold personificeret den lille næringsdrivende som kapitalist, spekulant og udbytter i lønmodtagernes bevidsthed, men det er en helt fejlagtig opfattelse. Oftest er han en særdeles hårdt arbejdende medborger, som velfærdets Dan-